

РЕШЕНИЕ

№ 492

гр. Ямбол, 11.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Георгиев

при участието на секретаря Е. Г. А. В.
като разгледа докладваното от Георги Ст. Георгиев Гражданско дело № 20212330103525 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба, предявена от «ЕОС Матрикс» ЕООД, против Д. А. М., с която се иска да се приеме за установено по отношение на ответника, че същата дължи на ищеца **сумата от 3500 лева от общо дължимата от 9176,07 лв.** –частична главница за периода 25.07.2016 г.-09.12.2018 г., **сумата от 500 лв. мораторна наказателна лихва** за периода 25.07.2018 г. до 16.08.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 16.08.2021 г. до окончателното изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № ***/2021 г. по описа на ЯРС.

Ищецът твърди, че на 09.12.2008 г. между ответника, в качеството му на заемател, и „СиБанк“ АД, в качеството на заемодател, бил сключен Договор за потребителски кредит, по силата на който заемодателят е предоставил на заемателя кредит в размер на 10 000 лв. ГЛП към датата на сключване на договора бил в размер на 17%, като кредитополучателя се задължил да го погаси на 120 месечни анюитетни вноски, включващи главница и лихви, като всяка вноска била в размер на 173.80 лв.,считано от 09.01.2009 г. Крайната дата на договора бил на 09.12.2018 г., ГПР бил в размер на 19.38%. Общата дължима сума по договора била в размер на 20865,61 лв.

С договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 28.09.2012 г. задължението на ответника към заемодателя било прехвърлено на ищеца, като длъжникът бил уведомен за новия си кредитор с уведомление, изпратено му от цесионера, изрично упълномощен да извършва уведомяване от името и за сметка на цедента. Сочи се, че длъжника бил уведомен за извършената цесия, чрез изпращане на писмо-уведомление от 09.10.2020 г., като в предоставения му 7-дневен срок не последвало доброволно изпълнение, което породило правния интерес на кредитора за подаване на заявление по чл.410 ГПК. Също така се твърди, че след усвояване на кредита и след прехвърляне на вземането по силата на договора за цесия, длъжникът не бил обслужвал задължението си, поради което

непогасения размер на кредита бил 9676,07 лв., като същия дължал и мораторна лихва в размер на 500 лв. за периода 25.07.2018 г. до 17.08.2021 г.

Ищецът подал за дължимите суми заявление по чл. 410 от ГПК и било образувано ч.гр.д. № ***/2021 г. на ЯРС, по което съдът издал заповед за изпълнение на ищеца. По заповедното производство, в срока по чл. 414 от ГПК ответникът възразил, че не дължи, поради което настоящото производство е образувано по реда на чл. 422 от ГПК.

Иска се уважаване на предявените искове и присъждане на разноски, както в заповедното, така и в исковото производство.

В законоустановения срок по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника. Оспорва се процесуалната легитимация на ищеца, като предявените искове се оспорват като неоснователни. Възразява се за изтекла погасителна давност, както и че не е уведомена за предсрочната изискуемост, като се иска прекратяване на делото на последното основание. Също така се възразява, че мораторната лихва също е погасена по давност, както и че, договора за кредит съдържал неравноправни клаузи, касаещи разпоредбите за едностранна промяна от страна на банката на договорените такси и комисионни, на ГПР по кредита, на БЛП по утвърдена методика в зависимост от преминете на посочените индекси и параметри. Даденото съгласие на потребителя било формално, основано на неразбираеми термини и без възможност да се влияе върху съдържанието на договора. Дължимите лихви и такси услуга се доближавали до размера на главното задължение, което сочило за явна неравноправност на страните и договаряне във вреда на клиента. Естеството и начинът на уговорките, несъответствали на изискванията за добросъвестност и се явявали неравноправни клаузи по смисъла на чл.143 ЗЗП, като съдът следвало да се произнесе служебно по тяхната нищожност.

Иска се отхвърляне на иска.

В съдебно заседание ищецът не изпраща законен или процесуален представител. С депозирано писмено становище заявява, че поддържа исковите и моли за уважаването им.

В съдебно заседание ответника не се явява и не се представлява.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Не е спорно по делото, че по заявление на ищеца е образувано ч.гр.д. № ***/2021 год. на ЯРС по което съдът е издал заповед за изпълнение № ***/08.09.2021 г., с която е разпоредено длъжникът да заплати на кредитора следните суми – 3500, 00 лв. – главница за периода 25.07.2016 г.- 09.12.2018 г., 500,00 лв. – мораторна лихва за периода 25.07.2018 г.- 17.08.2021 г. , законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението – 07.09.2021 г. до окончателното изплащане, както и разноски в заповедното производство в размер на 80,00 лв.

В предвидения в чл. 414 ГПК срок длъжникът е депозирал възражения против заповедта за изпълнение, поради което и в едномесечния срок от уведомяването си за това заявителят е предявил настоящия иск по чл. 422 ГПК.

По настоящото е представено копие от договор за потребителски кредит без поръчители № РК ***/ 09.12.2008 г., по силата на който банка „Стопанска и Инвестиционна банка“ АД (Сибанк) е предоставил на длъжника Д. А. М., потребителски кредит в размер на 1000,00 лв., със срок за издължаване 120 месеца или с краен срок на издължаване 09.12.2018 г. Представен е и погасителен план към договора, искане за отпускане на потребителски кредит от 08.12.2008 г. с данни за кредитоискателя Д. А. М. и уведомление за извършено прехвърляне на вземания от 27.05.2013 г., като в същото се съдържа волеизявление и подпис на Д. А. М. от 26.07.2013 г. , че е уведомена за прехвърляне на вземания, произтичащи от договор *****/09.12.2008 г. на ищцовото дружество.

Приложен е и договор от 28.09.2012 год. за прехвърляне на вземанията, сключен

между „Сибанк“ ЕАД и „Еос Матрикс“ ООД по силата на който първата договаряща страна е прехвърлила на втората всички свои права върху вземания по смисъла на чл. 99 и 100 от ЗЗД, като в чл. 5.2. страните са уговорили, че цедентът дава съгласието си и упълномощава цесионера да уведоми длъжниците от името на цедента съгласно условията на чл.99, ал.3 ЗЗД за извършеното по силата на настоящия договор прехвърляне на вземанията, като в т.5.1 е предвидено, че предаването на информацията за вземанията ще се осъществи на база Приложение № 1 към договора. Приложено е и Приложение № 1 към договор за прехвърляне на парични вземания между „Еос Матрикс“ ООД и „Сибанк“ ЕАД от 28.09.2012 г., което било неразделна част от договора за прехвърляне на парични вземания от 28.09.2012 г.

По делото е назначена и изслушано заключението на ССЕ, изготвена след запознаване с приложените по делото материали и справка при ищеца и „ОББ“ АД в качеството им на правоприемник на „Сибанк“ АД, от която се установява, че от разплащателна сметка *****, че на 09.12.2008 г. била предоставена сума в размер на 10 000, 00 лв., която била усвоена в периода 09.12.2008 г.- 09.01.2009 г. (Таблица № 1). По сметки на „ЕОС Матрикс“ ЕООД нямало постъпили плащания след датата на цесия, като за периода 09.01.2009 г.- 12.08.2011 г. по сметките на „Сибанк“ АД по процесния договор, били погасени задължения в размер на общо 4 411, 23 лв. (Таблица № 2), от които – главница в размер на 823, 93 лв. и договорна лихва в размер на 3 587, 30 лв. След датата на цесия- 28.09.2012 г., до датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК- 16.08.2021 г., както и след предявяване на заявлението, не били извършвани плащания. Последното плащане било извършено по сметките на „Сибанк“ АД- 12.08.2011 г., в размер на 180, 00 лв., с което било погасено просрочената към този момент договорна лихва. Падежиралата, дължима и непогасена главница за периода 25.07.2016 г.- 09.12. 2018 г., при действащ първоначален лихвен процент, уговорен с договора за кредит, бил в размер на 4 114, 69 лв. и обхващал от вноса № 92 с падеж 09.08.2016 г. до вноса № 120 с падеж 09.12.2018 г. (таблица № 3). Падежиралата, дължима и непогасена главница за периода 16.03.2016 г.- 09.12.2018 г., при действащ първоначален лихвен процент, уговорен с договора за кредит била в размер на 4000, 30 лв. и обхващал от вноса № 93 с падеж 09.09.2016 г. до вноса № 120 с падеж 09.12.2018 г. (таблица № 3). Размерът на лихвата за забава върху частично претендираната непогасена главница- 3 500, 00 лв. за посочения в исковата молба период 25.07.2018 г.- 13.08.2021 г., като се съобразял периодът на извънредното положение- 13.03.2020 г.- 14.05.2020 г. бил в размер на 1023, 75 лв. (таблици № 4 и № 5). Размерът на лихвата за забава върху изчислената по т.4.1 главница- 4 114, 69 лв., за периода 25.07.2018 г.- 13.08.2021 г., като се съобразял периода на извънредното положение- 13.03.2020 г.- 14.05.2020 г. бил в размер на 1 203, 56 лв. (таблици № 6 и 7). Размерът на лихвата за забава върху изчислената по т.4.2 главница- 4 000, 30 лв., за периода 25.07.2018 г.- 13.08.2021 г., като се съобразял периода на извънредното положение- 13.03.2020 г.- 14.05.2020 г. бил в размер на 1 170, 10 лв. (таблици № 8 и 9). Размерът на лихвата за забава върху частично претендираната непогасена главница- 3500, 00 лв., за периода 13.08.2018 г.-13.08.2021 г., като се съобразял периодът на извънредното положение- 13.03.2020 г.- 14.05.2020 г., бил в размер на 1 005, 27 лв. (таблици № 10 и 11). Размерът на лихвата за забава върху изчислената по т.4.1 главница- 4 114, 69 лв., за периода 13.08.2018 г.- 13.08.2021 г., като се съобразял периода на извънредното положение -13.03.2020 г.- 14.05.2020 г. бил в размер на 1 181, 84 лв. (таблици № 12 и 13). Размерът на лихвата за забава върху изчислената по т.4.2 главница- 4 000, 30 лв., за периода 13.08.2018 г.- 13.08.2021 г., като се съобразял периода на извънредното положение -13.03.2020 г.- 14.05.2020 г. бил в размер на 1 148, 99 лв. (таблици № 14 и 15).

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи**:

Правното основание на предявения иск е чл. 422 ГПК.

Така предявения иск съдът намира за допустим, т.к. е предявен от легитимна страна – заявител в заповедното производство, в предвидения от закона едномесечен срок от уведомяването на заявителя за депозирано от страна на длъжника възражение. Относно възражението на ответника по допустимостта на иска, настоящия съдебен състав, счита, че действително в заявлението по чл. 410 от ГПК в т.9 в е посочено, че парично вземане в размер на 4000 лв., частична претенция от които 3500 лв. главница от общо дължимата от 9176, 07 лв. и 500 лв. мораторна наказателна лихва, като в т.12 в заявлението обстоятелства от които произтича вземането е посочено, че на 09.12.2008 г. е сключен договор за потребителски кредит между „Сибанк“ АД и Д. А. М. в размер на 10 000 лв. ГПР към датата на сключване на договора бил в размер на 17.00 %, като кредитополучателя се задължавал да погаси задължението на 120 месечни анюитентни вноски, включващи главница и лихви в общ размер на 173, 80 лв., считано от 09.01.2009 г., с крайна дата (падеж на задължението) 09.12.2018 г., като заповед № *** за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК е издадена за главница от 25.07.2016 г. до 09.12.2018 г. в размер на 3500 лв., като исковата молба е предявена, така както е поискано в заявлението за издаването на заповедта за изпълнение. С оглед на това настоящия съдебен състав приема, че не е налице предмет различен от предмета на спора в заповедното производство. Предмет и на заповедното и на исковото производство са неплатени задължения по договора за потребителски кредит от 09.12.2008 г., като съдът се произнася по заявената от заявителя претенция, а не по размера на частичния иск, като последния следва да бъде разгледан в друго производство след предявяването му, като настоящия иск се явява допустим.

В настоящото производство в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване дължимостта на вземането си по оспорената заповед за изпълнение, а в тежест на ответника, извършено плащане, респ. наличие на предпоставки за недължимост на сумата.

Според съда безспорно се установи по делото, че праводателя на ищеца и ответника са били във валидни облигационни отношение по сключен договор за потребителски кредит без поръчители. Ответника не е оспорил в преклузивните срокове, а и се установява от ССЕ по делото че реално е получил уговорената по кредита сума.

Освен изложеното съдът намира, че между стария кредитор на ответника и ищеца е сключен валиден договор за цесия, който е надлежно съобщен на длъжника. За да има действие договорът за цесия по отношение на длъжника, той следва изрично да бъде уведомен за извършеното прехвърляне и това уведомяване да е направено от цедента/ стария кредитор/ като това задължение на цедента има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, тоест срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Законодателят е въвел изискването съобщението за прехвърленото вземане да бъде извършено именно от стария кредитор, за да се създаде правна сигурност за длъжника и за да се обезпечи точното изпълнение на задължението му. Установи се по несъмнен начин, че ответника е уведомена за прехвърлените вземания, произтичащи от посочения по-горе договор на 26.07.2013 г., за което и е връчено уведомление за прехвърляне на вземания. При това положение съдът намира, че изискванията на закона за съобщаване на цесията са спазени, като съдът в тази насока не споделя възраженията на ответника за прекратяване на делото.

Отделно от това не се споделя направеното възражение от страна на ответника за предсрочната изискуемост на договора. В настоящия случай претенцията на ищеца е за краен падеж на договора който е настъпил на 09.12.2018 г. и същия не е обявяван за предсрочно изискуем. Следователно, след като всички вноски по процесния договор са падежирали, преди подаване на заявлението по чл.410 ГПК, ответника дължи връщане на заетата сума, в едно с договорната лихва.

В законоустановения срок ответника е направил възражение за погасяване на задължението по давност. Тук съдът намира за необходимо да посочи, че съобразно практиката на ВКС – Решение № 28/ 05.04.2012 год.

по гр. дело №523/2011 год. на ВКС и др. - При договора за заем е налице неделимо плащане и договореното връщане на заема на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по договора. Приложим е общият петгодишен давностен срок по чл.110 ЗЗД. В процесния случай кредиторът не се е позовал на настъпила предсрочна изискуемост на кредита, а на настъпил краен падеж по договора, а именно на уговорената крайна дата – 09.12.2018 год. Към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК- 16.08.2021 г. петгодишния давностен срок за главница не е изтекъл. Съдът не споделя становището на ответника относно погасителната давност по отношение на мораторната лихва. Според чл.111, б. „в” ЗЗД вземанията за лихви се погасяват с изтичането на 3-годишна давност. Според чл.114, ал.1 от ЗЗД давността за всяко вземане – главно или акцесорно за лихви, започва да тече от деня, в който е станало изискуемо. При това положение от тази дата според чл.114, ал.1 от ЗЗД започват да текат и давностните срокове за погасяването на всяко от тези вземания, като с изтичането от тази дата на петгодишния давностен срок по чл.110 от ЗЗД се погасява непогасената част от главницата от предоставения кредит, а с изтичането от същата дата на тригодишния давностен срок по чл.111, б. „в” от ЗЗД се погасяват договорни и закъснителни лихви. По настоящото дело мораторната (наказателна) лихва е предявена за периода 25.07.2018 г. до 16.08.2021 г., като заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК е предявено на 16.08.2021 г., като по отношение на нея не е изтекла давността.

Съдът следва да извърши преценка да действителността на договора за кредит, с оглед изискванията на ЗПК относно ГПР и договорна лихва. Съгласно чл.11, т.10 ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума дължима от потребителя, изчислена към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния лихвен процент на разходите.

Спорния въпрос по делото дали клаузата на чл.3, ал.3- чл.4/1, ал.3 от договора относно правото на банката едностранно да определя базовия лихвен процент периодично е нищожна на основание чл.146 ЗЗП и като неравнопоставна по смисъла на чл.143 ЗЗП.

При разглеждането на спора относно неравнопоставността на уговорката за правната възможност Банката едностранно да изменя /да увеличава/размера на възнаградителната лихва, без да са установени обективни критерии затова, настоящия съдебен състав прецени следното :

В чл.3, ал.3 от Договора за потребителски кредит, сключен между страните, е уговорено, че длъжникът дължи своевременно заплащане на договорените такси и комисионни, които можели да бъдат променени по решение на УС, при условията на чл.4, ал.3 и ал.4, за което длъжникът давал съгласието си с подписването на договора, като в ал.4 е предвидено, че годишния процент на разходите по кредита към датата на подписване на договора е в размер на 19.38%, в който процент не били включени разходите по чл.21, ал.2 ЗПК, като в ал.5 е предвидено, че ГПР по кредита се променяли с промяна на БЛП или на таксите и комисионните при условията на чл.4, ал.3 от договора, като в чл.4, ал.1 от договора е предвидено, че главницата по кредита се олихвява с годишна лихва, равна на сбора на базовия лихвен процент за кредити в национална валута на банката, плюс надбавка в размер на 10.60%. Към датата на сключване на договора, УС на банката определила БЛП за кредита в национална валута в размер на 6.40% годишно, в ал.2 е предвидено, че начисляването на дължимата съгласно договора лихва започва да тече от датата на усвояване на кредита, като при начисляването на лихвата се считало, че годината има 365 дни, като в ал. 3 е предвидено, че длъжника дава съгласие банката да променя едностранно

БЛП за кредита в национална валута съгласно утвърдена методика, в зависимост от промените на следните индекси и параметри : ОЛП на БНБ, тримесечен индекс СОФИБОР, цената на ресурса на Сибанк, пазарната конюнктура, свързана с прилагане на лихвените нива по кредита в лева на ФЛ и/или корпоративни клиенти с други търговски банки, като в ал.4 е предвидено, че банката информира длъжника за промяна на БЛП, чрез съобщение в средствата за масова информация и в банковите си салони. Новият БЛП влизал в сила в срок от 10 календарни дни от датата на неговото обявяване, като в случай, че не се приемало промяната, длъжникът имал право да уведоми писмено банката за несъгласието си и да прекрати договора, като в рамките на 10-дн.срок погаси целия остатък от кредита, без да дължи комисионна за предсрочно погасяване.

Според настоящия съдебен състав уговорените между страните договорни клаузи от договора за потребителски кредит без поръчители от 09.12.2008 г., съдържат достатъчна ясна,разбираема и достъпна за потребителя информация относно съществените условия на кредита по смисъла на чл.58,ал.1 ЗКИ и чл.59,ал.2 ЗКИ и за условията и начина на изменение на лихвения процент по сключения договор за потребителски кредит,което от една страна му дава възможност да се запознае със същите при проявено желание и грижа за собствените си дела и да реагира при несъгласие с някоя от уговорките или да се откаже от подписването на договора.За да се прецени дали клаузите отговарят на този критерии за изключение от общия принцип,те трябва да бъдат формулирани по ясен и недвусмислен начин,а потребителя следва предварително да получи достатъчно конкретна информация как търговеца може едностранно да промени цената или лихвения процент.Съгласно разпоредбата на чл.58,ал.1,т.2 ЗПК,при отпускане на кредит Банката предоставя безплатно и в писмена форма на клиента своите условия по кредитите,които съдържат най-малко лихвения процент,изразен като годишен лихвен процент,метода на начисляване на лихвата,както и условията,при които може да се променя лихвата до пълното погасяване на кредита.Съгласно тази разпоредба,Банката следва да предостави информация по кредита,която може да бъде в Общи условия или инкорпорирана в договора за кредит,което изискване в процесния случай е спазено и процесния договор не противоречи на закона. В разпоредбите от договора е посочен лихвения процент към момента на сключване на договора-6.40 %, метода на изчисляване на лихвата-БЛП плюс надбавка в размер на 10.60 пункта,а в чл.3,ал.3 са посочени условията ,при които се променя лихвата. Не без значение е и факта,че банковото кредитиране е свързано с дългосрочно ползване на значителни заемни средства,в случая за срок от десет години,което предполага периодично актуализиране на цената на тази финансова услуга,каквто характер има уговорената по договора дължима лихва. Следователно, клаузите от договора съдържа достатъчно ясна и разбираема за потребителя информация за условията и начина на изменение на размера на лихвения процент по договора за потребителски кредит.Задължението за предварително предоставяне на информация от страна на банката на конкретна методика за изчисляване на изменението на лихвения процент е въведено едва с чл.33а ЗПК/ДВ,бр.58 от 2010 г./ и не е съществувала към момента на сключване на процесния договор. В този смисъл съдът приема,че клаузите от договора за потребителски кредит не са нищожни и неравноправни,а са породили целените от търговеца/банката/ правни последици.

Също така в договора е уговорено,че БЛП се определя от УС на банката като промяната на БЛП се приема съгласно утвърдена методика, в зависимост от промените на следните индекси и параметри : ОЛП на БНБ, тримесечен индекс СОФИБОР, цената на ресурса на Сибанк, пазарната конюнктура, свързана с прилагане на лихвените нива по кредита в лева на ФЛ, като банката информирала длъжника за промяна на БЛП чрез съобщение в средствата за масова информация и в банковите си салони с указание за датата на промяна на БЛП.

Съгласно разпоредбата на чл.143,т.10,12 и 13 ЗПП,неравноправна клауза в договор,сключен с потребител,е всяка уговорка в негова вреда,която не отговаря на

изискването на добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като позволява на търговеца да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание, дава право на търговеца да увеличава цената, без потребителя да има право в тези случаи да се откаже от договора, ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с цената, уговорена при сключване на договора, предоставя изключително на търговеца да тълкува клаузите на договора. В чл.144 ЗПП са предвидени изключения, при които клаузите не се считат за неравноправни, а именно : доставчикът на финансови услуги си запазва правото при наличие на основателна причина да промени без предизвестие лихвен процент, дължим от потребителя, при условие че доставчикът на финансова услуга е поел задължение да уведоми за промяната другата страна по договора.

В тази връзка следва да се отбележи, че в договора е посочен, съгласно изискванията на закона, ГПР по кредита, като в ОУ които са неразделна част от него е посочена общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора. Методиката за изчисляване изисква разпоредбата на чл.11, ал.1, т.9а, но относно реферетния лихвен процент. В случая е договорена фиксирана лихва, а не реферетна и изискването на посочената методика е неприложимо. Освен това ГПР съответства и на разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК, която ограничава размера на ГПР до петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения в левове и валута, определен с постановление на МС на РБ. В случая ГПР, свързан с параметрите по договора за кредит, не надвишава този размер, тъй като е под 50% (законната лихва е определена от МС и включва основния лихвен процент плюс 10 пункта). По изложените по-горе съображения съдът не споделя изводите на ответника за недействителност на процесния договор за кредит, което да доведе до приложение на чл.23 ЗПК.

Също така в настоящото производство са представени и приложени по делото ОУ към договора за потребителски кредит, като същите са подписани от ответника, съгласно изискването на чл.11, ал.2 ЗПК, като процесния договор е действителен, като изрично в същия е посочено, че кредита ще се издължава на месечни анюитетни погасителни вноски, в съответствие с приложения към този договор погасителен план.

С оглед на гореизложеното искът за главница се явява основателен. Това се установява и от в.лице, заключението на което съдът кредитира изцяло, като обосновано и неоспорено от страните, безспорно се установява, че падежиралата, дължима и непогасена главница за претендиращия период от 25.07.2016 г. до 09.12.2018 г., при действащ първоначален лихвен процент, уговорен с договора за кредит е в размер на 4 114, 69 лв., като се претендира по-малка сума в размер на 3 500 лв.

По отношение на мораторната/ наказателна лихва иска също се явява основателен. В случая се претендира сумата от 500 лв. мораторна/наказателна лихва, като от заключението на в.лице е установено, че размерът на лихвата за забава върху частично претедираната непогасена главница, за посочения в исковата молба период 25.07.2018 г.- 13.08. 2021 г. е в по-голяма стойност от тази която се претендира, като искът също се явява основателен.

Съгласно ТР № 4/2013 год. на ОСГТК - съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение. В процесния случай, ЯРС намира, че предвид, че заявената претенция и уважената част съвпада с пълния размер на сумата присъдена в заповедното производство, то в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в пълен размер – 80, 00 лв.

С оглед уважаването на исковата претенция, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски за настоящата инстанция в размер на 320, 00 лв.

Водим от гореизложеното, Я Р С

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. А. М., ЕГН *****, че дължи на «ЕОС МАТРИКС»ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, следните суми, за които е била издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № ***/2021 г. по описа на ЯРС, а именно: сумата от **3500,00 лв.**- главница по договор за потребителски кредит без поръчители РК *** от 09.12.2008 г. за периода 25.07.2016 г.- 09.12.2018 г. и мораторна / наказателна лихва/ в размер на **500, 00 лв.** за периода от 25.07.2018 г. до датата на подаване на заявлението-16.08.2021 г., частични претенции от дължимата главница 9176,07лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.08.2021 г.-датата на подаване на заявлението в съда до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Д. А. М., ЕГН ***** да заплати на «ЕОС МАТРИКС»ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София сумата от 80, 00 лв. – разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА Д. А. М., ЕГН ***** да заплати на «ЕОС МАТРИКС»ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София сумата от 340, 00 лв. – разноси за настоящата инстанция.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ЯОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____